

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Zemědělské družstvo Kamenná**, IČ 48208582, sídlem Rychnov u Nových Hradů 172, Horní Stropnice

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, sídlem Těšnov 65/17, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2019, č. j.: 20553/2019-MZE-14143

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále také jen „*fond*“) ze dne 6. 3. 2019, čj. SZIF/2019/0188864, sp. zn. 15/F1D/212/018319-B_O01. Ve správním řízení bylo pravomocně rozhodnuto o poskytnutí platby pro zemědělce dodržující zemědělské postupy příznivé pro klima a životní prostředí pro rok 2015 podle ust. § 11 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o SZIF*“), v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013 (dále také jen „*nařízení 1306/2013*“), nařízením Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 639/2014 (dále také jen „*nařízení komise*“)

nebo nařízení 639/2014“). Rozhodnutím byla přiznána platba ve snížené výši xxxx Kč (platba byla snížena po provedených kontrolách ve výši 93 %).

[2] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že žalobce podal žádost dne 8. 5. 2015 na zemědělskou půdu o výměře 450,07 ha. V roce 2015 u něj proběhly dvě kontroly podmíněnosti, které zjistily porušení ust. § 3 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 309/2014 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „nařízení vlády č. 309/2014 Sb.“), které vedlo ke snížení o 3 %, a podle ust. § 3 odst. 3 tohoto nařízení vlády, které vedlo ke snížení ve výši 90 %. Bylo odkázáno na čl. 93 odst. 1 nařízení 1306/2013, kdy pravidla podmíněnosti tvoří povinné požadavky na hospodaření podle práva Unie a standardy dobrého zemědělského a environmentálního stavu půdy, povinné požadavky na hospodaření byly stanoveny v příloze č. 1 nařízení vlády č. 309/2014 Sb., správní sankce byla stanovena jako součet snížení za oblast Veřejné zdraví, zdraví zvířat a rostlin ve výši 3 % a za oblast Dobré životní podmínky zvířat ve výši 90 %. Ohledně námitky týkající se úmyslného jednání je uvedeno, že žalobce dlouhodobě nezajistil dostatečné množství krmiva, které by odpovídalo daným kategoriím chovaných zvířat a jejich fyziologickým požadavkům, a dále nezajistil bezprostřední ošetření a veterinární péči nemocným zvířatům, čímž se dopustil velmi závažného porušení požadavku pravidel podmíněnosti 13, proto se jedná o úmyslné porušení a je postupováno podle článku 40 nařízení komise, a čl. 99 odst. 3 nařízení 1306/2013. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou uvedeny konkrétní důvody – skutková zjištění inspektorů státní veterinární správy, které vedly ke stanovení sankcí za porušení podmínek podmíněnosti, včetně stanovení úmyslu, jsou dále uvedeny protokoly o kontrole podmíněnosti, které obsahují detailní popis faktického stavu na hospodářství žalobce.

[3] Dále je odůvodnění ve vztahu k uplatněným žalobním bodům uvedeno, že stav na hospodářství žalobce byl stavem dlouhodobým, který při běžném a standardním chodu podniku musel být zjištěn, tím, že žalobce nezajistil dostatečné množství krmiva, které by odpovídalo daným kategoriím chovaných zvířat a jejich fyziologickým požadavkům, a dále to, že nezajistil bezprostřední ošetření a veterinární péči nemocným zvířatům se dopustil velmi závažného porušení aktu PPH 13, konkrétně požadavků PPH 13/3 a PPH 13/11 (požadavky na ochranu zvířat chovaných pro hospodářské účely). Jednání bylo vyhodnoceno s ohledem na rozsah, dlouhodobost a závažnost jednání jako úmyslné, kdy si žalobce musel být vědom, že jeho jednání – zejména nezajištění krmiva – všechna zvířata trpěla různým stupněm podvýživy, některá byla kachektická, dlouhodobá, téměř roční absence veterinární péče, která vyústila ve stav zjištěný během kontroly (tři uhynulá telata z toho jedno nafouklé s vyhrzlým střevem z konečníku, ulehla, stále žijící jalovice s projevy nasvědčujícími edému plic, nereagující a neschopná pohybu či zdvihu hlavy a mokrou srstí pokrytou výkaly, ulehla kachektická kráva neschopná pohybu s výhrzezem dělohy, odrostlé tele s vodnatým průjmem, nemocná zvířata ve stáji, zcela nevhodné hygienické podmínky – vysoké vrstvy trusu vedoucí ke znečištění napájecí vody, směs trusu, vody, krmiva a moče v krmné chodbě), což může mít zásadní vliv na zdraví a život žalobcem chovaných zvířat. Článek 40 nařízení komise ani článek 99 nařízení 1306/2013 výslovně nedefinují pojem „úmyslné porušení“, definice nevyplývá ani z jiných ustanovení, proto se žalovaný opírá o rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. dubna 2004, A.M. van der Ham A.H. van der Ham-Reijersen van Buuren proti College van Dedeputeerde Staten van Zuid-Holland. S ohledem na zjištěný stav žalobce minimálně

musel vědět, že svým jednáním (nekrmením, dlouhodobou absencí veterinární péče, tristními hygienickými podmínkami, a dalšími zjištěními) může způsobit porušení nebo ohrožení zákonem chráněného zájmu (života a zdraví zvířat) a pravidel podmíněnosti, a se stavem, který přetrvával na jeho hospodářství do kontroly státní veterinární správy, nic nečinil, byl s následky jednání srozuměn.

[4] V odůvodnění je dále uvedeno, že v rámci řízení o poskytování dotací se neaplikují právní předpisy správního trestání, úmysl, jak je pojímán ve vztahu k podmíněnosti evropským právním rámcem ukládá platební agentuře např. v případě opakování nedbalostních porušení a dosažení maximálního podílu ve výši 15 %, aby jakékoli následné zjištění porušení stejného požadavku posuzovala jako úmysl ve smyslu čl. 40 nařízení komise č. 640/2014.

[5] Dále je v odůvodnění uvedeno, že u stanovení výše sankce v procentech nemá správní orgán prostor pro správní uvážení. Toto stanovení vychází z článku 40 nařízení komise č. 640/2014, bylo stanoveno ministerstvem zemědělství v publikaci, která je součástí spisového materiálu a v rozhodné době byla dostupná na pracovištích fondu a na webových stránkách. K námitce na případný postup podle nařízení vlády č. 48/2017 Sb. je uvedeno, že postup v roce 2015 a v současnosti není možné jednoduše porovnávat, neboť změna se netýkala pouze kalkulace výše sníže, její součástí bylo také rozšíření možností hodnocení porušení PPH 13, nová právní úprava tak umožňuje dotaci neposkytnout a to ani v následujícím kalendářním roce, snížení, pokud by bylo aplikováno, by tak činilo úroveň 100 %. Ohledně námítky, že žalobce nebyl seznámen s důkazy, které fond shromáždil, je uvedeno, že v rámci odvolacího řízení byl žalobce vyzván dopisem ze dne 29. 11. 2017 k nahlédnutí do spisu, to proběhlo dne 14. 12. 2017. Ohledně námítky nepřiměřenosti lhůty je uvedeno, že ta byla překročena, jedná se však o lhůtu pořádkovou, jejíž uplynutí nezakládá nezákonnost ve věci, přičemž o věci již žalovaný jednou rozhodoval, když původní rozhodnutí fondu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání, jedná se tak o druhé rozhodnutí žalovaného.

[6] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (v žalobě ve formulaci návrhu výroku rozsudku sice uvedl, že žádá, aby soud věc vrátil fondu k dalšímu řízení, nicméně vzhledem k tomu, že následek vrácení věci je zákonným postupem bez možnosti jeho modifikace, soud nevyzýval žalobce k opravě návrhu výroku rozsudku, a vycházel z obsahu celého procesního podání). Uvedl, že obdržel od Krajské veterinární správy v rámci kontroly protokol ze dne 18. 5. 2015 spolu s přílohami, mezi nimi však není zpráva o kontrole č. Y1505271527148116CB2, ta žalobci nebyla doručena ani jiným způsobem. Fond ani žalovaný neuvedli, že by své závěry opíraly o tuto zprávu, měli však žalobce s ní seznámit, odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 10. 2019, čj. 6 A 144/2017-57. Dále uvedl, že fond nezdůvodnil úmyslné jednání žalobce v tom smyslu, zda se jednalo o úmysl přímý či nepřímý, neuvedl, z čeho usoudil, že žalobce chtěl vědomě porušovat předpisy nebo byl eventuálně srozuměn s porušením zájmu chráněného zákonem. Žalovaný namísto odůvodnění odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie, a uvedl, že žalobce do kontroly nic neučinil, a byl tak s následky svého jednání srozuměn, což blíže neodůvodnil. Namítá, že srozumění je nutné vykládat v souladu s usnesením Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 1161/2005 jako to,

že pachatel nepočítal s žádnou konkrétní okolností, která by mohla zabránit následku, který si pachatel představoval jako možný, a to ať by šlo o jeho zásah, nebo zásah jiné osoby. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dn e25. 9. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2811/2013, který je podle názoru žalobce aplikovatelný na správní trestání, a který popisuje rozdíl mezi vědomou nedbalostí a nepřímým úmyslem. Namítá, že fond a žalovaný měly k dispozici pouze objektivní skutková zjištění učiněná krajskou veterinární správou, a uznal pouze jednání, nikoliv okolnosti, za nichž k nim došlo. Tyto důvody žalobce uváděl ve svém odvolání, poukázal na rodinné vazby ve své struktuře, které v odvolání neuvedl. Tato část žaloby podle názoru je spíše popisem proběhlého správního řízení, než konkrétní žalobní body, poukazuje na značné teoretické obecnosti, aniž by je však směřovala k důvodům rozhodnutí.

[7] V další části žalobce již trochu konkrétněji uvedl, že v odvolání napadal skutečnost, že fond neodůvodnil, na základě jakých úvah zkrátil dotaci na 90 %, když odkázal pouze na nařízení č. 1306/2013, které žalobce obecně dále rozepisuje, a namítá, že se fond nezabýval důvody v článku 99 odst. 1, 2, 3 a 4 tohoto nařízení (závažnost, rozsah, trvání a opakování nedodržení požadavků). Fond měl postupovat obdobně jako v případě určování výše sankce, žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, čj. 9 As 57/2014-41, kdy soud uvedl, že stanovení výše pokuty je výsledkem správního uvážení; v rozhodnutí není úvaha, zda a jak byla vzata v úvahu hlediska v zákoně stanovená, úvaha o typu a výši sankce vycházející z typové klasifikace správních deliktů a ze všech v zákoně uvedených kritérií pro stanovení výše sankce. Žalovaný uvedl, že konkrétní vyčíslení procent a způsob výpočtu stanovení výsledné sankce je přímo uvedeno v národní a evropské legislativě. Již zrušené nařízení vlády č. 309/2014 Sb. ve svém ust. § 3 odst. 3 odkazovalo na postup podle článku 40 nařízení Komise 640/2014, které nechávají správnímu orgánu prostor pro správní uvážení. V další části obecně uvádí, že správní uvážení je možnost orgánů veřejné správy po zvážení všech možných okolností zvolit jedno z možných řešení, které jim konkrétní právní norma nabízí, uvádí, že v tomto případě jsou to výše uvedené právní normy (patrně má žalobce na mysli ty, uvedené v předchozím odstavci). Uvádí, že žalovaný odkázal na tabulku uvedenou v publikaci, která však podle názoru žalobce žádnou právní normou není. Obecně poukazuje na to, že správní orgány musí postupovat v mezích zákonnosti, upozorňuje na obecnou zásadu uvedenou v ust. § 2 odst. 1 správního řádu. Uvádí, že metodická příručka by měla sloužit ke sjednocení činností správních orgánů na stejném úseku, nikoliv fungovat jako nepřezkoumatelný podklad stojící mimo zásady právního státu. Podle názoru žalobce byl tento nedostatek zřejmě požadavkem na ulehčení praxe odstraněn přijetím právního předpisu, jímž je nové nařízení vlády č. 48/2017 Sb. Pokud by žalovaný postupoval podle tohoto nařízení vlády, pak by krácení dotací bylo 60 %. V tomto případě se rozhodovalo již v době účinnosti tohoto nařízení vlády, a proto je podle názoru žalobce otázkou, zda v rámci zásady uvedené v ust. § 2 odst. 4 správního řádu nemělo být postupováno podle tohoto nařízení vlády. Délka řízení přesáhla tři roky, pokud dříve dokument bez právní síly ujednocoval praxi fondu, pak měl tvůrce nařízení vlády nějaký důvod, proč dosavadní praxi změnil a upravil praxi v právní normě. Znovu uvádí, že pokud by porušil dotační podmínky za účinnosti tohoto nařízení vlády, byl by krácen podstatně méně. Znovu poukazuje na rozsudek zdejšího soudu čj. 6 A 144/2017-57.

[8] Žalobce dále uvádí, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že nová právní úprava umožňuje dotaci neposkytnout, a to ani v následujícím kalendářním roce, a že je přísnější, sankci ve výši 100 % lze uložit podle článku 40 nařízení Komise č. 640/2014 a bylo tak možné učinit i v roce 2015, kdy došlo k pochybení na straně žalobce, možnost uložit sankci i v následujícím roce umožňuje čl. 77 nařízení 1306/2013.

[9] Dále žalobce uvedl, že došlo k porušení zásady dvojiinstančnosti, neboť k seznámení se se spisem a poskytnutí lhůty k vyjádření došlo až v rámci odvolacího řízení. Rovněž napadá lhůtu tří let a tří měsíců, během níž nebylo rozhodnuto nikoliv z důvodů na straně žalobce, takovou lhůtu nepovažuje za přiměřenou.

[10] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově odkazoval na odůvodnění rozhodnutí.

[11] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[12] Nejprve soud uvádí, že je mu znám obsah rozsudku zdejšího soudu ve věci týchž účastníků ze dne 30. října 2019, čj. 6 A 144/2017-57, na který žalobce poukazuje. Procesní situace však byla v namítané dřívější věci poněkud jiná, než v tomto správním řízení, proto soud posoudil námitku, která byla uznána jako důvodná v předchozím zdejším rozsudku jinak (zásadní důvod pro zrušující rozsudek bylo nedodržení ust. § 36 odst. 3 správního řádu v řízení, což soud v tomto soudním řízení posuzuje podle postupu v tomto správním řízení, kdy byla situace procesně jiná).

[13] V tomto případě žalobce v žalobě tvrdí, že nebyl řádně seznámen před vydáním rozhodnutí se všemi přílohami protokolu ze dne 18. 5. 2015 (konkrétně se jedná o zprávu o kontrole Krajské veterinární správy č. Q1505271527148116CB2), resp. nesouhlasí s tím, že s tímto podkladem nebyl seznámen konkrétně před vydáním tohoto správního rozhodnutí (tedy že se tak stalo v jiném správním řízení). V tomto správním řízení z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalobce byl vyrozuměn o tom, že může do správního spisu nahlédnout dne 29. 11. 2017, a dne 14. 12. 2017 toto své právo využil v rámci řízení o žádosti o jednotnou platbu na plochu zemědělské půdy. Je nutné uvést, že v daném případě žalobce podal dne 8. 5. 2015 Jednotnou žádost 2015 fondu, již žádal různé podpory. Podle názoru soudu sice poskytnutí jednotlivých podpor je zakončeno vydáním různých správních rozhodnutí, podklady shromážděné v rámci vedení řízení zahájeném podání jednotné žádosti však mohou být společné, pokud je zachován též subjekt a táž jednotná žádost, neboť se z procesního hlediska jedná o věci, jež spolu souvisejí. Pokud tedy v rámci posouzení jiné části uplatněné podpory je účastník s určitým podkladem seznámen, podle názoru soudu je takový postup dostatečný pro dodržení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, neboť účastníku řízení je tento podklad znám a musí mu být jasné, že k němu může být přihlíženo. Jeho účastenské právo vyjádřit se k takovému podkladu je tak zachováno.

[14] Ohledně dalšího posouzení žalobních bodů soud uvádí, že je mu z úřední činnosti znám rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. ledna 2021, čj. 9 A 171/2018-59 ve věci týchž účastníků a týkající se jiných plateb poskytnutých na základě jednotné žádosti žalobce ze dne 8. 5. 2015. Soud se s hodnocením devátého senátu ztotožňuje a z nich vychází, když žalobní body jsou obsahově i v tomto soudním řízení velmi obdobné.

[15] Ohledně dalšího žalobního bodu soud uvádí, že podmínky pro výpočet příslušné platby stanoví nikoliv pouze vnitřní předpis žalovaného či jeho správní praxe, ale přímo nařízení č. 1306/2013 (v čl. 93 odst. 1 přímo hovoří o sankci, bližší podmínky pak vymezuje čl. 97 odst. 1 tohoto nařízení, čl. 99), stejně jako čl. 40 nařízení komise 640/2014. Konkrétní okolnosti, v nichž je spatřováno porušení podmínek podmíněnosti, jsou podrobně rozepsány v odůvodnění jak prvostupňového správního rozhodnutí, tak i v odůvodnění napadeného rozhodnutí (soud odkazuje na konkrétní vymezení těchto zjištění, které učinil v předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku při rekapitulaci spisu – „nezajištění krmiva – všechna zvířata trpěla různým stupněm podvýživy, některá byla kachektická, dlouhodobá, téměř roční absence veterinární péče, která vyústila ve stav zjištěný během kontroly (tři uhynulá telata z toho jedno nafouklé s vyhrzlým střevem z konečníku, ulehla, stále žijící jalovice s projevy nasvědčujícími edému plic, nereagující a neschopná pohybu či zdvihu hlavy a mokrou srstí pokrytou výkaly, ulehla kachektická kráva neschopná pohybu s vyhrzezem dělohy, odrostlé tele s vodnatým průjmem, nemocná zvířata ve stáji, zcela nevhodné hygienické podmínky – vysoké vrstvy trusu vedoucí ke znečištění napájecí vody, směs trusu, vody, krmiva a moče v krmné chodbě“).

[16] Všechna tato zjištění byla posouzena jako konkrétní porušení požadavků podmíněnosti (PPH 11/5, PPH 13/3, PPH 13/11 a PPH 13/12). Porušení požadavků podmíněnosti pak přímo upravuje ve smyslu dalšího řízení čl. 65 odst. 1 písm. d) a e) nařízení Komise (EU) č. 809/2014, dobré životní prostředí zvířat pak již zmiňovaný článek 93 nařízení 1306/2013. Pro žalobce se tak jedná o závazná pravidla, která musí dodržovat, a která vyplývají z právních norem.

[17] Závažnost a míra porušení požadavků podmíněnosti pak byla rovněž hodnocena, přičemž soud odkazuje znovu na odůvodnění rozhodnutí. Ohledně zavinění bylo toto porušení hodnoceno jako úmyslné, a to v souladu s obecným teoretickým názorem na to, jak se jednotlivé formy zavinění posuzují, kdy u úmyslného zavinění je možné pouhé srozumění s následkem jednání (v daném případě nedostatek krmiva, dlouhodobá absence veterinární péče, nevhodné hygienické podmínky), které o úmyslu svědčí. Úmyslem není pouze přímé vědomé jednání, které přímo porušuje stanovené povinnosti, ale i srozumění s následky jednání, kdy musí být ze všech okolností patrné, že k právem nedovolenému následku musí dojít. Tak tomu bylo v tomto případě a tímto způsobem žalovaný jednání žalobce hodnotil. Žádnou nejasnost či nepřezkoumatelnost v tomto smyslu soud v odůvodnění rozhodnutí nespatřuje, neboť hodnocení jednání žalobce odpovídá obecně teorii práva, a konkrétně je vázáno na konkrétní zjištění a objekt právní normy. Bez ohledu na to, že čl. 65 odst. 1 písm. d) a e) nařízení Komise (EU) č. 809/2014 neobsahuje přímo rozlišení jednotlivých forem zavinění, není takové hodnocení žádným excesem, neboť ve smyslu hodnocení závažnosti porušení pravidel podmíněnosti konkrétním způsobem vymezuje míru porušení těchto pravidel, které se pak odráží ve výši snížení dotace.

[18] V dalším žalobním bodě žalobce namítá, že měl být hodnocen úmysl přímý či nepřímý s ohledem na zásady správního trestání, které se podle jeho názoru vztahují i na toto správní řízení.

[19] Nejprve soud obecněji uvádí, že i když čl. 91 odst. 1 nařízení 1306/2013 i další normy hovoří o správní sankci, o sankci ve smyslu trestání či správního trestání se nejedná. Soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2019, čj. 2 Afs 192/2018-74, který výslovně vychází z toho, že účelem krácení dotace není trestat příjemce, ale ochrana veřejných prostředků a dodržování všech předem stanovených pravidel. Tento rozsudek Nejvyššího správního soudu vychází z jeho starší judikatury, když posuzování charakteru krácení dotací je judikatorně dlouhodobě stejný.

[20] Dále soud uvádí, že s ohledem na shora uvedené nelze vycházet z trestní či civilní judikatury Nejvyššího soudu, kterou žalobce v žalobě zmiňuje, a která musí nutně posuzovat jiné situace tam, kde rozlišení přímého či nepřímého úmyslu je nutné pro právní posouzení věci (např. naplnění skutkové podstaty, výše trestu apod.). O nic takového zde v tomto případě nejde, neboť i v případě nepřímého úmyslu je naplněn důvod ke krácení dotace, samotné právní normy úmysl v tomto směru nerozlišují (rozlišují pouze zavinění obecně na nedbalost a úmysl).

[21] Pokud žalobce poukazoval na to, jaké byly poměry v rámci jeho právnické osoby, pak se nejedná o rozhodné důvody, které by jeho jednání mohly z jeho odpovědnosti liberovat.

[22] V další části žaloby namítá žalobce, že není dostatečně odůvodněno krácení dotace na 90 %, což soud z odůvodnění napadeného rozhodnutí nezjistil – zde je naprosto konkrétně uvedeno, v čem je spatřováno porušení podmínek podmíněnosti, a soud tak na ně odkazuje. Žalobce neuvedl konkrétně, v čem by takové hodnocení mělo být neúplné či nesprávné, proto se k němu soud těžko může konkrétněji vyjádřit.

[23] Pokud žalobce namítal, že při hodnocení jeho žádosti mělo být postupováno podle nařízení vlády č. 48/2017 Sb., jako právní normy účinné v době rozhodování správního orgánu, pak je nutné odkázat na přechodná ustanovení tohoto nařízení vlády, které jednoznačně stanoví postup, že dosud neskončená řízení se dokončí podle dosavadních předpisů. Vzhledem k tomu, že šlo o řízení o žádosti z roku 2015, kdy se hodnotily podmínky v roce 2015, není podle názoru soudu žádná pochybnost o tom, že bylo nutné posuzovat podanou žádost podle nařízení vlády č. 309/2014 Sb.

[24] Vzhledem k tomu, že soud opakovaně uváděl, že se nejedná o trestní řízení ve smyslu uložení trestu za protiprávní jednání, nelze na účinnost právní normy aplikovat čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.

[25] Pokud žalobce namítal, že podle nové právní úpravy (účinné v době rozhodování správního orgánu) bylo možné za totéž porušení pravidel uložit pouze 60% krácení dotace, pak je nutné znovu odkázat na to, že v daném případě se o trestní sankci nejedná a je nutné posuzovat porušení požadavků podmíněnosti podle té právní normy,

která byla účinná pro rok, za nějž bylo o dotaci žádáno (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 95/2010-55). Navíc nová právní úprava stanoví jiné požadavky na hodnocení projektů v dalších letech a umožňuje dotaci vůbec neposkytnout, vůbec tak není prostor pro úvahu, že pro žalobce by byla příznivější. Soud pak dále uvádí, že pravidla pro hodnocení porušení pravidel byla zveřejněna mj. i na webových stránkách a byla tak k dispozici.

[26] Ohledně námitky, že nebylo dodrženo ust. § 2 odst. 4 správního řádu, pak soud nic takového nezjistil, neboť žalovaný použil k hodnocení skutkových zjištění příslušnou tabulku, která musela být žalobci známa.

[27] Ohledně namítaného porušení dvojinstančnosti řízení soud uvádí, že v tomto případě vůbec nepřichází do úvahy, a jedná se zjevně o použitou argumentaci z jiných žalob, neboť v tomto případě byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí ještě před vydáním prvostupňového správního rozhodnutí, jak bylo konkrétně konstatováno v předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku.

[28] Konečně pokud žalobce poukazoval na délku řízení, pak tak sama o sobě nemá za následek nezákonného rozhodnutí ve věci, proto ani tento žalobní bod soud nemá za důvodný.

[29] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[30] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.), a vycházel z obsahu správního spisu či obsahu jiných soudních rozhodnutí.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 27. května 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu